

DE T A R I E F C O M M I S S I E ,

Gezien een namens de firma X, kleinhandel in manufacturen, dames- en heerenkleeding te Z door Y te W als gemachtigde, bij haar ingediend beroepschrift gericht tegen eene op artikel 19 (2) van het Besluit op de Omzetbelasting 1940 berustende en 7 October 1942 gedagteekende beschikking van den Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen te V;

Gelet op den inhoud der gedingstukken, het vanwege de Tariefcommissie ingestelde onderzoek en het verhandelde ter zitting, alwaar de Inspecteurs standpunt is verdedigd en voor de appellante zijn verschenen, XA te Z en Y voornoemd;

Overwegende, dat de appellante te Z een kleinhandel in manufacturen, dames- en heerenkleeding exploiteert;

dat bij onderzoek vanwege den Inspecteur word geconstateerd, dat volgens de gevoerde administratie de bruto winst in 1941, zonder rekening te houden met het eigen gebruik door firmanten ad f. 500,-- en de toename van het debiteurensaldo ad f. 59,28, 15,6% van den verkoop of 18,4% van den inkoop bedroeg;

dat de Inspecteur, van meening, dat de winst, gelet op de gemiddelde bruto winstpercentages van soortgelijke zaken, 40% van den inkoop moet hebben bedragen, appellantes administratie onjuist acht;

dat volgens deze zienswijze appellantes omzet, berekend uit den, bekenden, inkoop, hooger is geweest dan door haar voor de heffing van omzetbelasting was aangegeven;

dat de Inspecteur derhalve over het jaar 1941 een aanslag ten bedrage van f. 68,81 aan enkelvoudige belasting en f. 25,-- aan verhooging heeft opgelegd, berekend over het verschil tusschen den aangegeven, uit de administratie blijken den omzet en den omzet, welken de appellante zou hebben gehad, indien zij een bruto winst van 40% van den inkoop zou hebben behaald;

dat na bezwaarschrift de aanslag bij de bestreden beschikking is gehandhaafd;

dat hiertegen in beroep is aangevoerd:

dat appellantes boekhouding geenerlei fouten vertoont, welke eene verwerping door den Inspecteur kunnen rechtvaardigen;

dat met name niet de omstandigheid, dat het uit de boekhouding blijkende bruto winstpercentage lager dan normaal zou zijn, verwerping rechtvaardigt, daar voor appellantes zaak wel andere factoren kunnen gelden; dat b.v. veel kinderspeelgoed, waarop een bruto winst van soms wel 100% wordt behaald in manufacturenwinkels ten platten lande wordt verkocht, doch niet in appellantes zaak; dat verder prijsstijgingen van incurante voorraden in 1941 bij andere zaken hoge inkomsten kunnen hebben ten gevolge gehad; dat bovendien sommigen inkomsten uit duistere transacties hebben bemanteld door hunne winkelinkomsten hooger dan met de werkelijkheid overeenkomt, op te voeren;

dat naar appellantes berekening haar bruto winst 22% van den inkoop bedraagt, hetgeen niet abnormaal laag is;

dat toch haar winkel een volkszaak is, waarin het bruto winstpercentage nimmer hooger is dan 25 van den inkoop, zijnde lager dan het voor dergelijke winkels gebruikelijke van 33 1/3;

dat het bruto winstpercentage na het uitbreken van den oorlog door de prijsbeschikking nog is gedaald, daar de winst per transactie in geld uitgedrukt ondanks hogere kooprijzen niet mocht worden verhoogd;

dat erkend wordt, dat ten onrechte het eigen verbruik ter hoogte van f. 500,-- niet is aangegeven;

dat echter anderzijds bij de aangifte het bedrag hetwelk in 1941 is ontvangen ter zake van leveringen voor 1 Januari 1941 is inbegrepen, hoewel niet aan omzetbelasting onderworpen; dat dit bedrag wel omstreeks f. 1500,-- is, zoodat nog over f. 1000,-- te veel omzetbelasting is betaald;

op grond waarvan de appellante heeft gevorderd, dat de Tariefcommissie des Inspecteurs uitspraak zou vernietigen en zou gelasten, dat alsnog f. 22,50 te veel betaalde omzetbelasting zou worden terugbetaald;

dat de Inspecteur bij verzoogschrift en nader ter zitting voornamelijk heeft gesteld:

dat de bruto winst in 1941 omstreeks 22% van den inkoop bedraagt, indien rekening wordt gehouden met het eigen verbruik en de debiteurensaldi aan het begin en het eind van het jaar;

dat bij de oplegging van den navorderingsaanslag met de begin- en einddebiteurensaldi op grond van § 28 A sub 5 der Uitvoeringsresolutie Omzetbelasting 1941 geen rekening is gehouden, omdat uit de boekhouding niet

bleek welk bedrag van het begindebiteurensaldo 1941 nog in het einddebiteurensaldo 1941 is begrepen en belanghebbende daarom verzocht, in gebreke is gebleven dit aan te toonen;

dat de appellante bezwaar maakt tegen het aangenomen bruto winstpercentage van 40 van den inkoop en tracht aan te toonen, dat een bruto winst van 22% van den inkoop moet worden aanvaard;

dat het argument, dat belanghebbende nimmer een hogere bruto winst heeft kunnen bereiken dan 25% van de inkoopwaarde van den omzet, is gegrond op de resultaten van de boekhouding van belanghebbende over vorige jaren en daarom niet een bewijs van de juistheid der bestreden boekhouding over het jaar 1941;

dat een bruto winst van 33 1/3% van den inkoop voor den oorlog niet gebruikelijk was in de manufacturenbranche, zelfs niet bij hen die niet over een winkel beschikken;

dat bij een betrouwbaar geacht manufacturier in de omgeving uit de boekhouding over het jaar 1941 een bruto winst bleek van pl.m. 43% van den inkoop; dat ook bij andere manufacturiers in de omgeving voor zoover zij over een overzichtelijke boekhouding beschikken, een belangrijk hooger bruto winstpercentage bleek dan de boekhouding van belanghebbende aangeeft, hetgeen een gegrond vermoeden doet ontstaan, dat er iets met de verantwoording der ontvangsten van laatstgenoemde niet in orde is;

dat de twijfel ten aanzien van een juiste boeking der ontvangsten wordt versterkt door den betrekkelijken welstand, welke uit de leefwijze van belanghebbende blijkt;

Overwegende, dat de Inspecteur voor zijn oordeel, dat uit appellantes boekhouding niet het juiste bedrag van den belastbaren omzet kan worden afgeleid, als bewijsmiddelen - naast een aantal losse veronderstellingen welke geen nadere toetsing toelaten - aanvoert, dat bij andere manufacturenhandelaren hogere bruto winstmarges zijn geconstateerd en dat de leefwijze van appellantes firmanten een zekere welvaart vertoont, welke niet in overeenstemming is met het betrekkelijk geringe inkomen uit de zaak;

Overwegende, dat het afwijken van een normaal geoordeeld bruto winstpercentage zonder meer geen reden kan zijn voor de verwerping van eene boekhouding, met name niet in het onderhavige geval, daar de appellante ook in jaren voorafgaande aan den tijd, waar de aanslag over loopt, geen hooge bruto winst heeft gemaakt;

dat de "betrekkelijke welstand" van appellantes firmanten waar de Inspecteur over spreekt, zonder concrete feiten te stellen waaruit deze zou blijken, eene voldoende verklaring kan vinden in het bestaan van andere inkomsten dan uit de firma, n.l. verdiende strijkgelden en opbrengst van al langer aanwezig vermogen;

Overwegende dat geen termen bestaan om den belastbaren omzet te bepalen in afwijking van de boekhouding, zoodat de aanslag niet op goeden grond berust;

Overwegende, dat de appellante omzetbelasting is verschuldigd over het eigen verbruik ter hoogte van f. 500,-- en wel over de eerste helft van 1941 2½% van f. 250,-- en over de tweede helft 2% van f. 250,--, zijnde te zamen f. 11,25;

dat de aanslag tot dit bedrag dient te worden teruggebracht;

Overwegende, dat de appellante zich er nog op beroept, dat ten onrechte omzetbelasting zou zijn betaald over een som van omstreeks f 1500--, ontvangen ter zake van leveringen, geschied voor 1 Januari 1941, welke derhalve niet aan omzetbelasting zijn onderworpen;

dat zij op dien grond teruggave heeft geëischt van een bedrag van f. 22,50, zijnde het saldo na verrekening met de omzetbelasting verschuldigd voor het vermelde eigen gebruik ter hoogte van f. 500,--;

Overwegende, dat de appellante in deze vordering niet kan worden ontvangen, daar de Tariefcommissie niet bevoegd is teruggave van ten onrechte betaalde belasting te gelasten, anders dan in zekere bijzondere gevallen, welke zich ten deze niet voordoen;

dat voor eene verrekening van de ter zake van het eigen gebruik verschuldigde belasting met beweerdelijk ten onrechte betaalde omzetbelasting thans eveneens geen aanleiding bestaat, daar de appellante niet in den zin van § 23 letter A (5) van de Uitvoeringsresolutie Omzetbelasting 1941 aan de hand van boeken en bescheiden kan aantonen, dat de belasting niet is verschuldigd;

VERMINDERT HET BEDRAG DER ENKELVOUDIGE BELASTING TOT ELF GULDEN EN VIJF EN TWINTIG CENT;

VERKLAART DE APPELLANTE NIET-ONTVANKELIJK IN HAAR VORDERING TOT TERUGGAVE VAN TWEE EN TWINTIG GULDEN EN VIJFTIG CENT,

Aldus geweest in de zitting van de Tariefcommissie, Tweede Kamer, op 9 Augustus 1943.

De Voorzitter der Kamer,

K 1019